

Kardos Ferenc

Nyelvőrség-váltás

Ördög Ferencnek

- távolra

Órséged itt lejárt,
s most elsugárizol, lebegsz,
haladsz, menetelsz,
új állomáshelyed felé.
Viszed-e magaddal szavainkat?
Viszel-e marékka legalább?
Viszed-e, hogy az öreg
Isten is fölismerhesse
veszendő nyelvű magyarját?

S találkozol-e majd
e tájjal ismerőssel?
Jakab-kúti Jakabbal,
Basa-kúti basával,
ezer jobbággal,
kik nevének
őrzője lettél,
Thúryval magával?
S rálátsz-e még
Förhéncre, Cserfőre
vissza-visszanézve?

S mire mi is odaérünk,
készítesz-e mennyei szószedetet,
nem hősi daloknak valót,
de csöndeset, Isten
szándékán kutakodót,
minket ott is megríkatót.

2016

Éj

az éj könnyében
ázok átjár mint a
vígasztalan eső
- a félelem
hol lesz rejtve
testem e porban
s mi szemfedőm
hol keresnek ha
keresnek majd
tett vagy hiány takargat
kincsként ki ás el
hogyan létezzem
kiásni a kényszer
lakodalmassal temetésen
ki rejti szerelmem
s ki tesz alkut
sorsomra végül
mikor minden
széthull kibékül

félek ébredni
ki áll ajtómon előtt
követelni a követelni
valót
s ki ölt magára
útszéli harcaihoz
törendő páncélul
pajzsul mikor pedig
gyöngye vagyok
gyöngye és hasadó
kívül-belül
forgácsnak jó
égetni való

fáradt vagyok
hogyan egy szóval is
magyarázom
fáradt hogy
könyörögjek
rimázkodjak

őrzőknek
s a raboknak
s magamat alázzam

már nem tudom
szeretetünk hová
folyt el hol itta
be a szomjazó föld
el m'ért sorvadt
meg m'ért keseredett
s hová rejtettük
még azt a keveset

talán a tettek láza
száritott el minket
talán az örökös
magánháború
az örökös
békekötő árulás
a Péter és Saul közt
szüntelen járkálás

az éj könnyében fürdöm
s hófehér ablakra írom
e törékeny sorokat
karcolva hogy lássák
indának jégvirágnak
szép halottnak
mi nem kell föl sírjából
nem bánt nem kísért
mi hibátlan hímzett éke
a sűrű szövésű magánynak

a hajnal ígérete hív